



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobců: a) **NEGRELLI CENTRUM s.r.o.**, IČO 63074281  
se sídlem Pobřežní 224/20, Praha 8

b) **NEGRELLI PROJEKT, s.r.o.**, IČO 25700766  
se sídlem Pobřežní 224/20, Praha 8

oba žalobci zastoupeni JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem  
se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**  
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2

za účasti těchto osob zúčastněných na řízení:

1. PREdistribuce, a.s., IČO: 27376516, se sídlem Svornosti 3199/19a, Praha 5, zastoupená Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 671/24, Praha 1, 2. Ing. M. Č., bytem L. 380/59, P. 4, zastoupená JUDr. Davidem Štosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, 3. Ing. J. P., bytem N. 416/37, P. 1, zastoupený JUDr. Davidem Štosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.9.2015 č.j. MHMP 1555850/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Odbor územního rozvoje a výstavby Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 9.1.2015 pod č.j. MCP8 003294/2015 rozhodnutí - stavební povolení, kterým dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) povolil na základě žádosti podané společností PREdistribuce, a.s., stavbu označenou jako „Transformovna 110/22 kV, Pobřežní ulice, Praha 8 - Karlín“ umístěnou na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x a x v k.ú. x (dále jen „předmětná stavba“). Proti výše uvedenému stavebnímu povolení podali odvolání oba žalobci a dále Ing. J. P. a Ing. M. Č. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný tato odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9.1.2015 č.j. MCP8 003294/2015 (dále též jen „stavební povolení“) potvrdil.
2. Žalobou podanou společně u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího stavebního povolení. Pro případ, že soud tato rozhodnutí neshledá nicotnými, navrhli, aby soud obě tato rozhodnutí zrušil. V žalobě předně namítli, že stavební povolení i napadené rozhodnutí jsou nezákonná, protože jim předcházející územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem dne 3.3.2014 pod č.j. MCP8 010443/2014 (dále jen „územní rozhodnutí“) je nicotné, neboť předcházející územní řízení vedené stavebním úřadem pod sp. zn. MCP8 073572/2011/OV.Doh., č.j. MCP8 153345/2011 ze dne 6.2.2012 a žalovaným pod sp. zn. S-MHMP 643334/2012 OST/Ka., č.j. MHMP 382951/2013 ze dne 23.5.2013 nenabylo právní moci. Územní rozhodnutí nebylo žalobcům v rozporu se zákonem doručeno do vlastních rukou, a to jak v případě odvolacího rozhodnutí žalovaného č.j. MHMP 382951/2013 ze dne 25.3.2013, tak i v případě rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby č.j. MCP8 010443/2014 ze dne 3.3.2014. Žalobci v této souvislosti uvedli, že problematika doručování rozhodnutí v územním řízení, které bylo zahájeno dne 18.7.2011, se řídila právní úpravou účinnou v případě stavebního zákona ke dni 31.12.2011 a v případě správního řádu ke dni 30.6.2012. Dle rozhodných ustanovení se sice za tehdy účinných podmínek uvedených v § 92 odst. 3 stavebního zákona územní rozhodnutí doručuje účastníkům řízení uvedeným v

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

§ 85 odst. 2 (tj. osobám, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno) veřejnou vyhláškou, ale tento postup nelze vztáhnout na doručování žalobcům v případě rozhodnutí o odvolání (potvrzení územního rozhodnutí), neboť v takovém případě se již změnila „kvalita“ jejich postavení. Žalobci v té chvíli již nevystupovali jen jako „další účastník“ řízení, ale stali se pro toto řízení „žadatelem“, s čímž je spojena povinnost doručování rozhodnutí do vlastních rukou. Žalobci jsou vědomi existence rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 55/2013 – 55 ze dne 13.3.2014, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že stavební zákon obsahuje speciální úpravu pro doručování územních rozhodnutí, za které lze považovat i rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí, a že veřejnou vyhláškou proto bylo možno doručovat nejen prvostupňové rozhodnutí, nýbrž i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí. S tímto závěrem však žalobci nesouhlasí, neboť mají za to, že je výsledkem ryze formálního výkladu příslušných ustanovení. V případě, kdy se dotčený účastník správního řízení odvolá proti veřejnou vyhláškou doručovanému rozhodnutí, je dle mínění žalobců zcela nepochybné a logické, že bude legitimně očekávat další doručování v rámci odvolacího řízení nejen formou veřejné vyhlášky, ale nyní již i doručením do vlastních rukou. Jeho odvolání je totiž projevem jeho skutečného zájmu a vůle o řešení předmětné záležitosti, tedy nejedná se dále jen o jeho „formální“ účastenství ex lege, ale o volní úkon/jednání na základě zákona. Z uvedeného důvodu tak doručování rozhodnutí žalobcům (jako odvolatelům) formou zveřejnění veřejné vyhlášky na úřední desce nelze považovat za naplnění zásad legitimního očekávání a přiměřené ochrany práv dotčených subjektů.

3. Nehledě na výše uvedené jsou žalobci přesvědčeni, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 55/2013 – 55 ze dne 13.3.2014 nelze v konkrétním případě použít, a to na základě skutečnosti, že pozemky obou žalobců jsou dotčeny/zastavěny předmětnou stavbou (jejíž nedílnou součástí je ochranné pásmo), a proto mělo být žalobcům jak v územním řízení, tak ve stavebním řízení doručováno do vlastních rukou. Ze stejného důvodu měla být se žalobci také sjednána dohoda nebo dán souhlas žalobců se stavbou na jejich pozemcích. Pokud mají žalobci právo na to, aby jim dle stavebního zákona bylo doručeno do vlastních rukou, tak to samozřejmě platí pro celé řízení a také pro stavební řízení. Jak dokládá předmětné stavební povolení, je správnou formou doručení v této věci doručení do vlastních rukou; žalobcům bylo ve stavebním řízení také do vlastních rukou doručováno. Stejný způsob doručování měl být uplatněn i v územním řízení ohledně totožné stavby.
4. Žalobci dále namítli, že stavební povolení i napadené rozhodnutí jsou v rozporu se stavebním zákonem a vyhláškou č. 503/2006 Sb., neboť dle § 115 odst. 6 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., platí, že „stavební povolení kromě obecných náležitostí rozhodnutí obsahuje „druh a účel povolované stavby“. Předmětné stavební povolení však neobsahuje uvedení účelu povolované stavby, což je podstatnou vadou.
5. Stavební povolení i napadené rozhodnutí jsou dle přesvědčení žalobců v rozporu se správním řádem, neboť odůvodnění těchto rozhodnutí se náležitě nevypořádala s

odvolacími důvody a námitkami a návrhy žalobců ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Jedná se zejména o:

- (i) námitky, které žalobci označili jako „Vyjádření, námitky a žádost o přerušení řízení“, a které rozdělili na jednotlivé části. V části VII. žalobci navrhli prodloužení 15denní lhůty, v části VIII. přerušení stavebního řízení a v části XI. pak navrhli, aby žádosti o vydání stavebního povolení nebylo vyhověno. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí konstatoval, že *„Je chybou, že stavební úřad v přezkoumávaném rozhodnutí neuvedl důvody, proč se nejedná o podání, o kterém stavební úřad nerozhoduje.“*
  - (ii) námitky žalobců ohledně změny stavebního materiálu v projektové dokumentaci oproti dokumentaci územního rozhodnutí. Žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že záměna tvarovek uvedených v dokumentaci pro územní rozhodnutí za zástěnu Grefit GZT je jen upřesněním technických vlastností stavebního materiálu, které nezakládá hmotněprávní předpoklady o reálném dotčení práv účastníků řízení, a tedy nesplňuje podmínky pro postup dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci jsou názoru, že taková změna zakládá povinnost správního orgánu (zde stavebního úřadu) seznámit s touto skutečností účastníky řízení za účelem naplnění principu tohoto ustanovení, dle něž musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
  - (iii) námitky žalobců ohledně obecné vadnosti, chybnosti a nedostatečnosti projektové dokumentace, když stavební úřad porušil svou povinnost vyzvat a náležitě poučit žalobce ve smyslu správního řádu ohledně doplnění, resp. upřesnění jejich podání (viz bod 5 stavebního povolení), což žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně aproboval.
6. Žalobci též namítli, že předmětná stavba má být zřízena v příkrém rozporu s územním plánem, tedy v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy (a to i vzhledem ke skutečnosti, že již dříve bylo vydáno jiné územní rozhodnutí č.j. MCP8 084342/2009 ze dne 16.9.2009, kterým byla stavba umístěna, resp. zřízena v souladu s územním plánem a zákonem a dalšími právními předpisy). I z tohoto důvodu nemělo být stavební povolení vydáno, neboť je v rozporu s územním plánem a právními předpisy, což je také důvodem pro jeho neplatnost.
7. Žalobci jsou toho názoru, že jako podklad pro obě žalobou napadená rozhodnutí byl nezbytný písemný souhlas (nebo písemná dohoda) žalobců se stavebním záměrem (ochranné pásmo je součástí stavebního záměru), jelikož pozemky žalobců jsou předmětnou stavbou transformovny dotčeny/zastavěny.
8. Žalobci v závěru žaloby uvedli, že správní orgány obou stupňů nesprávně věcně a právně posoudily i četné námitky žalobců, a že i přes výše uvedené není vyloučeno, aby soud zjistil, popř. dovodil ještě i další důvody pro neplatnost napadených rozhodnutí, a to dle své úvahy.

9. Soud na tomto místě podotýká, že žalobci v žalobě označili stavební úřad jako žalovaného č. 1 a Magistrát hlavního města Prahy jako žalovaného č. 2. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nicméně zákon sám určuje, kdo je žalovaným, a soud je tak ex officio povinen přejít případné nedostatky v označení žalovaného obsažené v žalobě a v řízení jednat s příslušným správním orgánem. Podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Tímto správním orgánem je v projednávané věci Magistrát hlavního města Prahy, a pouze s ním tedy soud v řízení jednal jako se žalovaným
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobci právní moc územního rozhodnutí zpochybňovali již v odvolacím řízení. S odvolací námitkou, která se vztahuje k nicotnosti obou rozhodnutí z důvodu nesprávného doručení žalobcům, se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že odvolání není žádostí ve smyslu § 45 správního řádu, ale podáním podle § 37, a na základě § 93 odst. 1 správního řádu se i pro odvolací řízení použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, V a VII druhé části správního řádu. Odvolací řízení spolu s prvostupňovým řízením tvoří jeden celek, ve kterém je stavebník (zde PREdistribuce, a.s.) jediným žadatelem. Jemu se doručuje rozhodnutí o odvolání do vlastních rukou i v odvolacím řízení; ostatním účastníkům řízení se doručuje veřejnou vyhláškou. Žalovaný podotkl, že otázku způsobu doručování v odvolacím řízení řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 55/2013-55. Územní rozhodnutí, které je pravomocné a vykonatelné, je závazné pro správní orgány obou stupňů.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že účel stavby je v daném případě správně uveden v obou rozhodnutích. Tímto účelem je transformovna (zkráceně), tj. transformační stanice jako elektrické zařízení, které je součástí elektrické přenosové a distribuční soustavy. Druh stavby vyplývá z obsahu stavby uvedeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ve vztahu k žalobní námitce, kterou je mu vytýkáno nevypořádání odvolacích námitek, žalovaný poznamenal, že žalobci mají postavení účastníka řízení a mohou uplatňovat procesní práva na rozdíl od stavebníka, jemuž náleží dispoziční procesní iniciativa. Stavebník je oprávněn disponovat (nakládat) předmětem řízení, tj. žádostí o vydání stavebního povolení nebo s žádostí o přerušení stavebního řízení. Protože stavební řízení je řízením návrhovým, správní orgán je povinen na požádání stavebníka stavební řízení přerušit, jak vyplývá z § 52 odst. 2 správního řádu. Je pravdou, že na str. 12 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na pochybení stavebního úřadu, který neuvedl důvody, proč takové návrhy (ze strany žalobců) nemůže přijmout, a zjištěné pochybení napravil. Stavební řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, protože odvolací správní orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí. Tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku č.j. 6 As 55/2013-55. V rozsudku č.j. 4 As 10/2012-43 ze dne 14.3.2013 pak vyslovil názor, že odvolací správní orgán je oprávněn provést dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění není v rozporu s právními předpisy a je správné. Žalovaný je toho názoru, že doplnění chybějícího odůvodnění, proč nelze vyhovět „žádostem“ žalobců, není v rozporu s právními předpisy. Na str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaný posoudil námitku žalobců, zda je projektová dokumentace v souladu s podmínkou č. 7 f) územního rozhodnutí, která stanovuje, že obvodový plášť svými zvukoizolačními vlastnostmi musí zabezpečit nepřekročení hygienických limitů hluku. Podmínkami územního rozhodnutí

nebyl stanoven konkrétní materiál obvodového pláště transformovny, ale hygienické limity, které nesmí být překročeny. Hluková studie, která je součástí projektové dokumentace jako důkaz o splnění hygienických limitů hluku, musí pracovat s konkrétním materiálem. V daném případě jsou to tvarovky poskládané nasucho. Není pochybením zpracovatele projektové dokumentace, že nepřevzal navržené tvarovky a namísto nich navrhuje zástěnu Grefit GZT se shodnými technickými a akustickými parametry jako mají tvarovky. Žalovaný je toho názoru, že se nejedná se o nové skutečnosti, které by mohly vyvolat dotčení práv účastníků řízení, proto s uvedenou skutečností účastníky řízení neseznamoval. Na str. 11 napadeného rozhodnutí jsou pak uvedeny skutečnosti, na základě kterých je žalovaný přesvědčen, že stavební úřad postupoval správně, jestliže nevyzval žalobce k doplnění námitky ohledně obecné vadnosti, chybnosti a nedostatečnosti projektové dokumentace. Pokud projektová dokumentace je plně v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, která přesně ukládá, co má být obsahem projektové dokumentace, není důvod o takové dokumentaci hovořit jako o obecně vadné. Žalovaný dodal, že rozsah přezkumu žádosti o stavební povolení upravuje § 111 odst. 1 stavebního zákona. V případě, že je na stavbu vydáno územní rozhodnutí, je stavební úřad povinen posoudit, zda projektová dokumentace je zpracovaná v souladu s územním rozhodnutím, což ze strany stavebního úřadu bylo učiněno.

12. Stavba transformovny má podle § 46 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), ochranné pásmo 20 m od vnějšího líce obvodového zdiva. Ochranné pásmo vzniká ze zákona dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby. Nerozhoduje se o něm dle stavebního zákona a není nutný výslovný písemný souhlas žalobců. Otázkou ochranného pásma se žalovaný zabýval v rozhodnutí ze dne 3.7.2014č.j. MHMP 973992/2014, kterým bylo potvrzeno územní rozhodnutí na stavbu transformovny.
13. Posouzení názoru žalobců, že správní orgány obou stupňů neprávě věcně a právně posoudily jejich námitky, ponechal žalovaný na posouzení soudu. Závěrem konstatoval, že žádná z námitek nezakládá důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Kromě toho žalobci neuvedli, v čem konkrétně jsou zkrácena jejich práva.
14. Společnost PREdistribuce, a.s., jako osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření k věci samé popřela důvodnost žalobních námitek a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že stavební úřad vydal dne 3.3.2014 rozhodnutí č.j. MCP8 010443/2014 o umístění stavby „Transformovna 110/22 kV, Pobřežní ulice, Praha 8 - Karlín“ a žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 3.7.2014, č.j. MHMP 973992/2014 zamítl odvolání B. M. a územní rozhodnutí z 3.3.2014 potvrdil. Územní rozhodnutí týkající se předmětné stavby však není předmětem tohoto soudního řízení, v němž je přezkoumáváno stavební povolení. Jedná se o samostatná rozhodnutí, jejichž předmět je odlišný, a soud proto nyní nemá pravomoc rozhodovat o pravomocném územním rozhodnutí. To bylo přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví; v současnosti již na základě žaloby žalobců přezkoumatelné není. Na územní rozhodnutí dopadá princip presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, se kterým je úzce provázána zásada ochrany práv

dotčených osob nabytých v dobré víře (zde především společnosti PREdistribuce, a.s. jako žadatele o uvedené rozhodnutí), resp. jejich dobré víry a právní jistoty.

15. Územní rozhodnutí týkající se předmětné stavby není dle názoru společnosti PREdistribuce, a.s., nicotné. V rámci územního řízení bylo doručováno v souladu s právními předpisy. I pokud by tomu tak hypoteticky nebylo, tvrzení žalobců o vadném doručování (veřejnou vyhláškou namísto do vlastních rukou) by z podstaty věci nemohlo založit takovou vadu rozhodnutí, která by mohla způsobit jeho nicotnost. O nicotnost rozhodnutí se jedná pouze v případě nejzávažnějších vad správního rozhodnutí, kdy již o správním rozhodnutí nelze vůbec hovořit. Hypotetická vada v doručování tvrzená žalobci by takovou vadu nepředstavovala. Stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2012 v § 92 odst. 3 stanovil, že je-li v území vydán územní plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Žalobci přitom spadali do okruhu účastníků územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Jejich tvrzení, že doručování veřejnou vyhláškou dle 92 odst. 3 ve spojení s 85 odst. 2 stavebního zákona nelze vztáhnout na doručování v případě rozhodnutí o odvolání, neboť v takovém případě se již změnila „kvalita“ jejich postavení, protože žalobci v té chvíli již nevystupují jen jako další účastníci řízení, ale stávají se pro toto řízení „žadatelem“, je v rozporu s právní úpravou doručování v územním řízení v rozhodném znění. Uvedené tvrzení žalobců vyvrací i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2014 č.j. 6 As 55/2013-55, a stejně tak i rozsudek téhož soudu ze dne 25.9.2014 č.j. 2 As 117/2014 - 34, jehož odůvodnění vyvrací i tvrzení žalobců, kterými brojí proti rozsudku č.j. 6 As 55/2013-55.
16. Tento závěr není schopné zpochybnit ani tvrzení žalobců, že jsou jejich pozemky stavbou transformovny zastavěny. Žalobci se totiž snaží dovodit, že stavbou je i ochranné pásmo transformovny, což společnost PREdistribuce, a.s., popírá. Ochranné pásmo není stavbou, jelikož stavbou se dle § 2 odst. 3 stavebního zákona rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy, které není stavbou, vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby (§ 46 odst. 1 energetického zákona). Vznik a trvání ochranného pásma trafostanice není předmětem stavebního řízení, a proto ho není možné přezkoumávat v tomto soudním řízení. I kdyby pozemky žalobců byly hypoteticky zastavěny stavbou PREdistribuce, a.s. (což nejsou), pak by tato situace na doručování v rámci územního řízení (při právní úpravě účinné do 31.12.2012) nic nezměnila. Žalobci by stále spadali do kategorie tzv. vedlejších účastníků uvedených v § 85 odst. 2 stavebního zákona a tzv. hlavními účastníky, kterým bylo doručováno do vlastních rukou, by byli pouze žadatel a obec, na jejímž území měl být požadovaný záměr uskutečněn. Společnost PREdistribuce, a.s., k tomu dodala, že nelze zaměňovat doručování v územním řízení za právní úpravy účinné do 31.12.2012 a doručování ve stavebním řízení, které vyústilo ve vydání předmětného stavebního povolení a napadeného rozhodnutí. Doručování ve stavebním řízení je totiž upraveno samostatně a odlišně.
17. Společnost PREdistribuce, a.s., dále ve svém vyjádření konstatovala, že účel povolené stavby je opakovaně uveden jak v rozhodnutích o umístění stavby, tak i ve stavebním

povolení a napadeném rozhodnutí, což vyplývá jak z výroku zmíněných rozhodnutí, které povolují, resp. umísťují stavbu transformovny 110/22kV, tak z jejich odůvodnění. Správní orgány obou stupňů se ve stavebním povolení a napadeném rozhodnutí řádně vypořádaly s námitkami a odvolacími důvody žalobců, jsou řádně odůvodněné a splňují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal zákonnost stavebního povolení v plném rozsahu, nikoli jen v rozsahu námitek žalobců. Společnost PREdistribuce, a.s., se plně ztotožňuje se způsobem, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobců. Společnost PREdistribuce, a.s., doplnila, že s demontovatelnými a akusticky utlumujícími zástěnami bylo pracováno jak v dokumentaci pro územní rozhodnutí z 3.3.2014, tak v projektové dokumentaci pro stavební povolení. Projektová dokumentace ke stavebnímu povolení přitom byla součástí spisu od zahájení stavebního řízení a žalobci do ní mohli nahlížet a uplatňovat k ní námitky. V rámci stavebního řízení bylo řádně posouzeno, zda nebudou provozem transformovny překročeny hygienické limity hluku. V této souvislosti společnost PREdistribuce, a.s., poukázala na podmínku č. 9 stavebního povolení, která stanoví, že před započítáním užívání stavby musí být prokázáno měřením, provedeným držitelem osvědčení o akreditaci nebo držitelem autorizace, že hluk z provozu transformovny nepřekračuje v chráněném venkovním prostoru staveb hygienický limit. Práva žalobců jsou tak v souvislosti s hlukem zcela ochráněna. Dopis stavebníka ze dne 20.8.2015, pouze potvrdil, že technické a akustické parametry zástěny Grefit GZT jsou totožné s tvarovkami, které nad rámec své podrobnosti navrhovala jako možné řešení předložená hluková studie. Předmětem hlukové studie bylo v tomto ohledu jen stanovení hodnoty neprůzvučnosti použitého materiálu. Návrh použitého materiálu (tvarovek) v hlukové studii představoval pouze návrh možného řešení. Pro stavební povolení je zásadní skutečnost, že již konkrétní zástěna Grefit GZT specifikovaná v rámci stavebního řízení podmínku neprůzvučnosti stanovenou v hlukové studii splňuje. Dopis ze dne 20.8.2015 tedy povolenou stavbu transformovny nijak neměnil. Z uvedeného důvodu žalovaný postupoval v souladu se stavebním zákonem i správním řádem, když po předložení dopisu stavebníka ze dne 20.8.2015 již nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu.

18. Žalovaný se dle názoru společnosti PREdistribuce, a.s., v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal také s odvolací námitkou žalobců, že je stavební úřad měl vyzvat k doplnění námitek týkající se tvrzené vadnosti, chybnosti a nedostatečné specifikace projektové dokumentace. Aplikace § 37 odst. 3 správního řádu na námitky ve stavebním řízení nebyla namístě, jelikož stavební úřad již v oznámení o zahájení stavebního řízení žalobce konkrétně poučil o všech náležitostech námitek. Použití § 37 odst. 3 správního řádu by v daném případě bylo proti smyslu speciální úpravy ve stavebním zákoně, která zakotvuje zásadu koncentrace.
19. Stavba transformovny je v souladu s územním plánem. Navíc se jedná o námitku, která se týká územního řízení a stavební úřad neměl pravomoc se souladem stavby transformovny s územním plánem zabývat. Předmětem stavebního řízení nemohlo být posouzení souladu stavby transformovny s územním plánem, když takové posouzení bylo již předmětem územního rozhodnutí z 3.3.2014 a rozhodnutí žalovaného z 3.7.2014.
20. Společnost PREdistribuce, a.s., má ve shodě s názorem žalovaného za to, že souhlas nebo písemná dohoda mezi žalobci a stavebníkem nebyla podmínkou vydání stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

povolení. Stavba transformovny totiž není umístěna a povolena na pozemcích žalobců. Ochranné pásmo, které na část pozemků žalobců zasahuje, není stavbou dle stavebního zákona; vzniklo na základě § 46 odst. 1 energetického zákona dnem nabytí právní mocí územního rozhodnutí z 3.3.2014 a není předmětem stavebního řízení. Ochranné pásmo není stavbou, proto stavebník nedokládá právo stavby na ochranné pásmo ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, jak požadují žalobci, kteří navíc nerozlišují mezi přímým dotčením pozemků a jejich tvrzeným zastavěním, ač tento rozdíl je zásadní. Při přímém dotčení vlastnického práva k pozemkům je takovým vlastníkem (účastníkem) přiznána možnost uplatnit ve stavebním řízení námitky (§ 114 stavebního zákona), avšak jen realizace samotné stavby na cizím pozemku (zastavění pozemku, který není ve vlastnictví stavebníka) předpokládá smlouvu, která založí právo stavbu na takovém pozemku realizovat. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala.

21. Tvrzením, že stavební úřad a žalovaný nesprávně věcně a právně posoudili i četné námitky žalobců, žalobci dle mínění společnosti PREdistribuce, a.s., de facto usilují o obecný přezkum napadeného rozhodnutí a stavebního povolení, který je však v rozporu s § 75 odst. 2 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Soud tak, pokud zákon nestanoví jinak, nesmí přezkoumávat napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů.
22. Ostatní osoby zúčastněné na řízení svého práva podat písemné vyjádření k věci samé nevyužily.
23. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedli. Společnost PREdistribuce, a.s., při jednání taktéž odkázala na své písemné vyjádření k věci samé. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k ústnímu jednání nedostavily. Soud při jednání zamítl návrh žalobců na provedení důkazu správním spisem s tím, že je ze zákona povinen z obsahu správního spisu při rozhodování ve věci samé vycházet. Tato povinnost soudu vyplývá mj. z ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, jestliže skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. V tomto směru je možné poukázat též na závěr, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.1.2009 č.j. 9 Afs 8/2018 – 117: *„Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“*
24. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející stavební povolení jsou nicotné, popř. nezákonné v důsledku pochybení správního orgánu při doručování územního rozhodnutí žalobcům. Stavební úřad i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákonem, jestliže rozhodnutí vydaná v průběhu územního řízení žalobcům

nedoručovali do vlastních rukou, ale veřejnou vyhláškou, stejně jako jiným účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona.

26. Na doručování územního rozhodnutí není možné aplikovat obecnou úpravu doručování rozhodnutí obsaženou ve správním řádu. Přednost má totiž speciální právní úprava ve stavebním zákoně. Pro územní řízení zahájené dne 18.7.2011 je relevantní úprava obsažená v § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012. K pozdější právní úpravě, která byla do stavebního zákona vtělena s účinností od 1.1.2013 jeho novelizací provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, přihlížet nelze, a to s ohledem na přechodné ustanovení čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 je-li v území vydán územní nebo regulační plán (tato podmínka je na území hl. m. Prahy splněna), doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. *Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.* V územním řízení týkajícím se předmětné stavby žalobci zcela nepochybně nebyli účastníky uvedenými v § 85 odst. 1 stavebního zákona (mezi tyto účastníky patří pouze žadatel a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn). Jakožto vlastníci sousedních pozemků parc. č. x a parc. č. x v k. ú. x patřili mezi osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a byli tudíž účastníky územního řízení uvedenými v § 85 odst. 2 stavebního zákona, kterým se, jak výše uvedeno, územní rozhodnutí doručuje veřejnou vyhláškou. To platí nejen pro územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem v prvním stupni, ale i pro rozhodnutí odvolacího orgánu v odvolacím řízení. Argumentace žalobců, že v důsledku podání odvolání se mění „kvalita“ jejich postavení, protože v odvolacím řízení již nevystupují jen jako „další účastník“ řízení, ale stávají se pro toto řízení „žadatelem“, s čímž je spojena povinnost doručovat jim rozhodnutí do vlastních rukou, je zcela mylná a nemá naprosto žádnou oporu v zákoně. Hmotněprávní postavení žalobců v odvolacím řízení zůstalo beze změny – žalobci nadále patřili mezi účastníky územního řízení uvedené v § 85 odst. 2 stavebního zákona. Odvolání ostatně není žádost, kterou se zahajuje řízení, ale řádný opravný prostředek. Podáním odvolání se proto ze žalobců nestali žadatelé; žadatelem ve smyslu § 85 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je výlučně žadatel o vydání územního rozhodnutí, jenž svou žádostí územní rozhodnutí inicioval. Z toho plyne, že i rozhodnutí odvolacího orgánu vydané v průběhu územního řízení mělo být žalobcům doručeno nikoliv do vlastních rukou, jako požadují, ale veřejnou vyhláškou, což se také stalo.

27. Správnost výše uvedeného jednoznačně potvrzují i následující závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 13.3.2014 č.j. 6 As 55/2013 – 55 a ze dne 25.9.2014 č.j. 2 As 117/2014 – 34. V prvním z nich Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(ú)zemní řízení může proběhnout v jednom či více stupních. Řízení v prvním stupni se zahajuje na základě žádosti žadatele o vydání územního rozhodnutí. Řízení ve druhém stupni se zahajuje na základě opravného prostředku (např. odvolání). Smyslem drubostupňového řízení je napravit případné nezákonnosti či vady prvostupňového řízení. Není-li prvostupňové územní rozhodnutí napadeno opravným prostředkem, nabývá územní rozhodnutí (při splnění všech podmínek) právní moci. Je-li však proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí podán včasný a přípustný*

opravný prostředek, pak toto nenabývá právní moci a územní řízení pokračuje před druhostupňovým orgánem. Důsledkem podání řádného opravného prostředku je tak faktické pokračování územního řízení s tím rozdílem, že řízení vede instančně nadřízený správní orgán. Územní řízení v I. a II. stupni tedy tvoří jeden celek. Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž pro účastníky řízení je závazné až toto druhostupňové rozhodnutí. (.....) Doručování správních rozhodnutí je v obecné rovině upraveno ve správním řádu. Správní řád se však použije jen tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup (§ 1 odst. 2 správního řádu). V daném případě je takovým zvláštním zákonem stavební zákon, který obsahuje v ust. § 92 odst. 3 speciální úpravu doručování územního rozhodnutí. Za územní rozhodnutí lze ve smyslu výše uvedeném považovat i rozhodnutí o odvolání podaném proti územnímu rozhodnutí vydanému správním orgánem I. stupně. Stavební zákon tedy obsahuje speciální úpravu pro doručování územních rozhodnutí, za které lze ve smyslu výše uvedeného považovat i rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí. Veřejnou vyhláškou proto bylo možno doručovat nejen prvostupňové rozhodnutí, nýbrž i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí.“

28. Ve druhém z výše uvedených rozsudků pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „(s)tavební zákon tedy obsahuje speciální úpravu pro doručování územních rozhodnutí, za které lze ve smyslu výše uvedeného považovat i rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí. Veřejnou vyhláškou proto bylo možno doručovat nejen prvostupňové rozhodnutí, nýbrž i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí. V územním řízení jsou rozhodnutí i ostatní písemnosti doručovány veřejnou vyhláškou (tento princip byl do jisté míry modifikován novelou stavebního zákona č. 350/2012 Sb.). V tomto ohledu jde o řešení určitých obtíží s přesným vymezením účastníků územního řízení, neboť podle judikatury Ústavního soudu následované správními soudy bylo účastenství územního řízení značně extendováno, přičemž v konkrétních případech nastává otázka „až kam – do jaké šíře či vzdálenosti mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát“ (srov. nález ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99). Řešením tohoto problému je právě doručování veřejnou vyhláškou v územním řízení ve spojení s povinností zveřejnit informaci o záměru v území na místě samém (srov. § 87 odst. 2 stavebního zákona). Důvodem volby tohoto způsobu doručování v územním řízení je tak nepochybně to, že se v tomto řízení může vyskytovat rozsáhlá množina dotčených osob, přičemž jejich jednotlivé vyrozumívání by bylo velmi nákladné a procesně neefektivní. Veřejnou vyhláškou je oznámeno i zahájení řízení s lhůtou pro uplatnění námitek a připomínek. Tyto instituty vedou na jedné straně k umožnění účasti v řízení širokému okruhu osob, jejichž práv se projednáváný záměr dotýká (aniž by takové dotčení muselo být stavebnímu úřadu na počátku řízení zřejmé), na druhé straně i faktickou realizovatelnost územního řízení a záměrů vlastníků s pozemky v jejich vlastnictví. Právě z tohoto důvodu ukládá stavební zákon účastníkům řízení, kteří chtějí proti povolovanému záměru brojit, aby ve lhůtě pro uplatnění námitek uvedli skutečnosti, které zakládají jejich postavení účastníků v řízení a důvody námitek. Nejedná se tak o degradaci účastníků řízení, ale o účelné opatření, které respektuje zásady správního řízení vymezené ve správním řádu. § 92 odst. 3 stavebního zákona nerozlišuje způsob doručování podle počtu účastníků, stejným způsobem je doručováno i v situaci, kdy je okruh účastníků relativně úzký, jak tomu bylo v posuzované věci, kdy stavební úřad identifikoval celkem 6 účastníků řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Žalovanému nepříslušela volba způsobu doručování, neboť byl vázán zákonnou úpravou, kterou nelze považovat za diskriminační.“

29. Výše citované závěry, které vyvrací důvodnost žalobní argumentace o pochybení správních orgánů při doručování územního rozhodnutí, lze vzhledem k jejich obecné povaze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nic na tom nemění ani skutečnost, že pozemky ve vlastnictví žalobců jsou dotčeny (nikoliv zastavěny) ochranným pásmem transformovny. Toto dotčení na vlastnickém právu k sousednímu pozemku založilo účast žalobců v územním řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, a jako účastníkům územního řízení dle tohoto ustanovení jim bylo v souladu s § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 územní rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou (viz výše). To, že pozemky parc. č. x a parc. č. x v k. ú. x ve vlastnictví žalobců nebyly stavbou transformovny zastavěny, je nade vší pochybnost zřejmé z výrokové části stavebního povolení, podle níž se povolovaná stavba nachází na jiných pozemcích (parc. č. x, x, x, x, x a x v k.ú. x).
30. Na pochybení správních orgánů při doručování územního rozhodnutí žalobcům není možné usuzovat ani na základě toho, že v následném stavebním řízení (zahájeném stavebníkem dne 30.6.2014 podáním žádosti o vydání stavebního povolení) bylo žalobcům doručováno do vlastních rukou. Stavební zákon má speciální úpravu týkající se doručování územního rozhodnutí a vedle toho odlišnou speciální úpravu doručování písemností ve stavebním řízení. Jak již bylo soudem konstatováno shora, pro doručování územního rozhodnutí týkajícího se předmětné stavby byla rozhodná právní úprava obsažená v § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 a stavební úřad i žalovaný postupovali při doručování rozhodnutí vydaných v územním řízení žalobcům zcela v souladu s touto úpravou.
31. Soud pro úplnost dodává, že případné pochybení při doručování územního rozhodnutí (k němuž ale v projednávané věci nedošlo) by nebylo možné považovat za vadu, která by mohla mít za následek nicotnost následně vydaného stavebního povolení. Jak přiléhavě konstatovala společnost PREdistribuce, a.s., ve vyjádření k věci samé, o nicotnost rozhodnutí se jedná pouze v případě těch nejzávažnějších vad správního rozhodnutí, které jsou natolik intenzivní, že daný akt vůbec není možné považovat za rozhodnutí. Vady způsobující nicotnost (nulitu) rozhodnutí jsou vymezeny v § 77 správního řádu; pochybení správního orgánu při doručování rozhodnutí nicméně mezi ně podřadit nelze.
32. Soud shledal nedůvodnou i námitku žalobců, že stavební povolení je stíženo podstatnou vadou, protože neobsahuje uvedení účelu povolované stavby. Je pravdou, že podle § 18c odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., stavební povolení kromě obecných náležitostí rozhodnutí obsahuje druh a účel povolované stavby, přičemž ve stavebním povolení není výslovně specifikováno, co je účelem předmětné stavby. Tuto skutečnost však vzhledem k okolnostem případu nelze považovat za podstatnou vadu stavebního povolení, neboť účel povolované stavby je zřejmý ze samotného slovního označení stavby („Transformovna 110/22 kV, Pobřežní ulice, Praha 8 – Karlín“). Toto označení stavby nenechává nikoho na pochybách, že stavba je prvkem (zařízením) elektrizační soustavy sloužícím k transformaci a další distribuci elektřiny. Soud má za to, že i žalobcům je bezpochyby zřejmé, k jakému účelu má předmětná stavba sloužit (v průběhu stavebního řízení ostatně v tomto směru z jejich strany, ani ze strany dalších účastníků řízení žádné námitky zpochybňující skutečný účel stavby nezazněly). Vytýkat za této situace žalovanému, že v odvolacím řízení přehlédl formální nedostatek stavebního povolení

spočívající ve výslovném neuvedení účelu povolované stavby, by bylo přepjatým formalismem, který je i podle judikatury Ústavního soudu nepřipustný.

33. Soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobci dovozují nezákonnost napadeného rozhodnutí i stavebního povolení s poukazem na to, že žalovaný a stavební úřad se v odůvodnění svých rozhodnutí náležitě nevypořádali s konkrétními, v žalobě specifikovanými odvolacími důvody a námitkami a návrhy žalobců. Co se týče námitek uvedených pod bodem (i), tj. návrhu žalobců na prodloužení 15denní lhůty k uplatnění námitek, návrhu na přerušení stavebního řízení a dále návrhu, aby žádosti o vydání stavebního povolení nebylo vyhověno, těmito se žalovaný zabýval na straně 12 napadeného rozhodnutí. V rámci vypořádání těchto námitek, resp. procesních návrhů žalobců poukázal na to, že z oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 3.9.2014 vyplývá, že stavební úřad stanovil lhůtu k uplatnění námitek o pět dnů delší než je lhůta, kterou jako minimální připouští stavební zákon v § 112 odst. 3. Stavební úřad zároveň dle žalovaného nevybočil z rozhodovací praxe v obdobných případech, když stanovil lhůtu k uplatnění námitek v trvání 15 dnů. Zároveň žalovaný poukázal na to, že stavební řízení je ovládáno zásadou koncentrační. Lhůta k podání námitek účastníků řízení a závazných stanovisek dotčených orgánů je zákonnou lhůtou, která nemůže být ovládána návrhem účastníků řízení. Žalobcům v postavení účastníků řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona tedy nepřisluší právo požadovat prodloužení lhůty k podání námitek, a stavební úřad proto takovému návrhu nemohl vyhovět. Pokud jde o návrh žalobců na přerušení stavebního řízení, žalovaný poukázal na § 64 odst. 2 správního řádu, z něhož vyplývá, že řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele. V daném případě je žadatelem stavebník (společnost PREdistribuce a.s.), který podal žádost o vydání stavebního povolení na stavbu transformovny. Znamená to, že celý průběh stavebního řízení je zásadně v jeho dispozici a pouze on je oprávněn požádat o přerušení stavebního řízení. Žalobci nemají postavení stavebníka, a proto nemají ani právo disponovat s žádostí o vydání stavebního povolení. K procesnímu návrhu žalobců, aby bylo stavebního povolení zrušeno a řízení zastaveno, žalovaný podotkl, že stavební povolení je rozhodnutím, kterým se povoluje stavební činnost, která je vázána na hmotněprávní podmínky. Jestliže stavebník, který o povolení žádá, tyto předpoklady splňuje, nelze vydání rozhodnutí odepřít. Na vydání stavebního povolení má v takovém případě stavebník právní nárok a (jeho vydání) není ovládáno návrhem účastníků řízení v postavení podle § 109 e) stavebního zákona. Výše uvedené posouzení jednotlivých procesních návrhů žalobců ze strany žalovaného považuje soud za srozumitelné a zcela postačující, zcela se se s ním ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Na okraj soud pouze podotýká, že zákonnost způsobu, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s jejich výše uvedenými procesními návrhy, žalobci žádnou relevantní námitkou nezpochybnili.
34. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal také s námitkami žalobců ohledně změny stavebního materiálu v projektové dokumentaci oproti dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu odvolacího řízení obdržel dne 20.8.2015 podání stavebníka, kterým byla upřesněna projektová dokumentace. Jednalo se o výkres půdorysu a řezu detailu technického řešení a způsobu upevnění akustické zástěny D01 spolu s potvrzením výrobce o garantovaných technických akustických parametrech navržené zástěny. Po posouzení obsahu uvedených dokumentů dospěl žalovaný k závěru, že upřesněním projektové dokumentace nemůže dojít k ohrožení účelu řízení, a proto

nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť nedošlo k doplnění projektové dokumentace o takové nové skutečnosti, které jsou rozhodné pro posuzovanou věc a jsou natolik závažné, aby mohly způsobit zásah do výkonu vlastnických práv účastníků řízení. Na str. 8 napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že podle podmínky č. 7 f) územního rozhodnutí projektová dokumentace musí obsahovat návrh zvukoizolačních vlastností obvodového pláště transformovny, který zabezpečí, že v chráněném venkovním prostoru staveb a chráněném vnitřním prostoru staveb nebudou překročeny hygienické limity hluku emitované provozem transformovny  $L_{Aeq,8h} = 50$  dB (resp. 45 dB) a  $L_{Aeq,1h} = 40$  dB (resp. 35 dB) v noční době v chráněném venkovním prostoru staveb a  $L_{Amax} = 40$  dB (resp. 35 dB) v denní době a  $L_{Amax} = 30$  dB (resp. 25 dB) v chráněných vnitřních prostorech staveb. Důkazem o dodržení hygienických limitů hluku navrženého materiálu obvodového pláště je hluková studie, která kromě jiného posuzuje zvukoizolační vlastnosti ocelových vrat transformátorových kobek pomocí na sucho poskládaných tvarovek o tloušťce 450 mm. Projektová dokumentace ke stavebnímu povolení zaměnila uvedené tvarovky za jiný stavební materiál, a to za zástěnu Grefit GZT (správně Greif GZT). To, že tato zástěna má totožné technické a akustické parametry, upřesnil v průběhu odvolacího řízení stavebník dopisem ze dne 20.8.2015. Vzhledem k tomu, že se jedná pouze o záměnu stavebního materiálu, který má shodné zvukoizolační vlastnosti, resp. akustické parametry jsou zachovány, nejedná se dle žalovaného o takové doplnění spisu, které by vyvolalo povinnost odvolacího orgánu seznámit s takovou změnou všechny účastníky řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

35. Soud k tomu uvádí, že hluková studie ze září 2009, jejímž předmětem bylo kompletní akustické posouzení předmětné stavby, vskutku jako zvukový izolant navrhovala použít na sucho pokládané tvarovky se střední hodnotou zvukové pohltivosti 54 dB. Jednalo se ovšem pouze o návrh možného technického řešení, který pro stavebníka nebyl závazný. Skutečnost, že se stavebník rozhodl nahradit na sucho pokládané tvarovky těžkou akustickou zástěnou Greif GZT se shodnými akustickými parametry (dle prohlášení výrobce ze dne 10.8.2015 má zmíněná zástěna s požadovanou celkovou neprůzvučností 54 dB shodné technické a akustické parametry jako suché zdivo navrhované v hlukové studii), nepředstavuje nepřípustnou změnu oproti dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, jak tvrdí žalobci. Lze tak přisvědčit názoru společnosti PREdistribuce a.s., že dopis stavebníka ze dne 20.8.2015 povolovanou stavbu transformovny nijak neměnil, pokud jde o dodržení hygienických limitů hluku z provozu předmětné stavby, kterým by žalobci mohli být dotčeni.
36. Předmětem územního řízení není, a z povahy věci ani nemůže být stanovení podmínek konkrétního provedení stavby, to je až předmětem stavebního řízení, resp. v něm vydaného stavebního povolení (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). V něm stavební úřad respektoval podmínku územního rozhodnutí týkající se dodržení hygienických limitů hluku a v podmínce pro provedení stavby č. 9 stanovil, že před započítáním užívání stavby musí být prokázáno měřením provedeným držitelem osvědčení o akreditaci nebo držitelem autorizace, že hluk z provozu transformovny nepřekračuje v chráněném venkovním prostoru staveb hygienický limit  $L_{Aeq,T} = 50$  dB v době od 6 do 22 hod. a  $L_{Aeq,T} = 40$  dB v době od 22 do 6 hod. Práva žalobců jsou tímto, pokud jde o imise hluku vznikajícího provozem předmětné stavby, dostatečně chráněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

37. Přestože žalovaný měl dle názoru soudu poté, co dne 20.8.2015 obdržel oznámení stavebníka o použití zástěny Greif GZT namísto na sucho pokládáných tvarovek navrhovaných v hlukové studii, o této změně vyrozumět ostatní účastníky odvolacího řízení, vzhledem k výše uvedenému nelze skutečnost, že tak neučinil, označit za podstatnou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 8 Afs 21/2009 – 243, ze dne 6.6.2013 č.j. 1 As 24/2013 – 28, ze dne 28.6.2005 č.j. 8 As 3/2005 – 86 nebo ze dne 22.1.2009 č.j. 6 As 16/2008 – 90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V rozsudku ze dne 29.6.2011 č.j. 8 As 28/2011 – 78 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„(n)amítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“* V nyní projednávané věci tak ale žalobci neučinili. Nejenže netvrdili, jak by jejich seznámení s oznámením stavebníka o použití zástěny Greif GZT namísto na sucho pokládáných tvarovek navrhovaných v hlukové studii mohlo ovlivnit průběh řízení, respektive jejich případnou argumentaci stran (ne)dodržení hygienických limitů hluku, ale především zhola ničím nezpochybnili zásadní údaj výrobce akustické zástěny Greif GZT, že tato zástěna má naprosto totožné akustické parametry jako suché zdivo navrhované v hlukové studii.
38. Žalovaný se neopomněl vypořádat ani s odvolací námítkou žalobců, že stavební úřad porušil svou povinnost poučit je o nutnosti doplnění, resp. upřesnění jejich podání, v němž obecně namítli vadnost, chybnost a nedostatečnost projektové dokumentace. Ve vztahu k této odvolací námítce na straně 11 napadeného rozhodnutí uvedl, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a správní orgán přitom není návrhy účastníků řízení vázán, přitom správní orgán provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V daném případě žalobci uplatněnou námítku, že projektová dokumentace je obecně vadná, chybná a nedostatečně specifikovaná, neopřeli o žádný relevantní důvod, a stavební úřad ji proto vyhodnotil jako nekonkrétní a dodal, že neshledal pochybení. Žalovaný to označil za jednoduché, nicméně správné vypořádání dané námítky. Dále konstatoval, že bez ohledu na uplatněnou námítku o obecně vadné a chybné projektové dokumentaci je stavební úřad povinen ve smyslu § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona přezkoumat projektovou dokumentaci, zda je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Zákonný požadavek úplnosti a přehlednosti projektové dokumentace garantuje vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Stavební úřad v dané věci přezkoumal soulad projektové dokumentace s danou vyhláškou, jinak by nemohl uvést na str. 7 stavebního povolení, že projektová dokumentace je zpracovaná v souladu s danou vyhláškou. S tímto závěrem se žalovaný plně ztotožnil a uzavřel, že v případě, kdy projektová dokumentace svým obsahem splňuje náležitosti dané vyhláškou, nelze takovou dokumentaci považovat za obecně vadnou, chybnou a nedostatečně specifikovanou. Kromě toho žalobci neuvedli, v čem obecně vadná a chybná projektová dokumentace zasahuje do jejich vlastnických práv.

39. S výše popsaným vypořádáním uvedené námitky se soud rovněž ztotožňuje a dodává, že nebylo zákonnou povinností stavebního úřadu vyzývat žalobce k upřesnění jejich zcela nekonkrétního tvrzení (námitky), že projektová dokumentace je obecně vadná, chybná a nedostatečně specifikovaná. Žalobci, stejně jako ostatní účastníci stavebního řízení, měli v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31.3.2015 možnost uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi bylo přímo dotčeno jejich vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, o čemž byli poučeni v oznámení o zahájení řízení ze dne 3.9.2014. Za projednatelné námitky proti projektové dokumentaci, které by měl stavební úřad posoudit, nelze považovat naprosto nekonkrétní tvrzení žalobců, že projektová dokumentace je obecně vadná, chybná a nedostatečně specifikovaná. Toto tvrzení totiž zcela postrádá důvody podání námitek, které je účastník řízení povinen podle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve svých námitkách uvést. Stavební úřad přitom nebyl povinen vyzývat žalobce ke konkretizaci tohoto jejich tvrzení v dodatečné lhůtě. Vzhledem ke koncentrační zásadě zakotvené v § 112 odst. 1 a 2 stavebního zákona, která dotčeným orgánům a účastníkům řízení umožňuje uplatnit závazná stanoviska a námitky nejpozději při ústním jednání, popřípadě, upustí-li stavební úřad od ústního jednání, nejpozději v jím určené lhůtě, která nesmí být kratší než 10 dnů, by takový postup znamenal nepřípustné zvýhodnění žalobců oproti ostatním účastníkům stavebního řízení, kteří své řádně zdůvodněné námitky uplatnili ve stanovené lhůtě, jak zákon stanoví. Vzhledem k výše uvedenému tedy stavební úřad nepochybil, jestliže se zabýval pouze těmi námitkami žalobců, které nepostrádaly konkrétní zdůvodnění.
40. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že stavební úřad v projednávané věci dostal povinnosti, kterou mu ukládá § 111 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2017, a ve vydaném stavebním povolení se ex lege zabýval mj. tím, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územním rozhodnutím, zda je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Závěry, k nimž v rámci tohoto posouzení dospěl a které uvedl v odůvodnění stavebního povolení, mohli žalobci účinně napadnout v odvolání s poukazem na konkrétní nedostatky projektové dokumentace, a následně mohli v žalobě brojit proti vypořádání těchto námitek ze strany žalovaného, což však neučinili.
41. Žalobní námitka, že stavební povolení a napadené rozhodnutí jsou neplatné, protože stavba má být zřízena v rozporu s územním plánem, je jednak zcela nekonkrétní (žalobci nespécifikovali, v čem spatřují tvrzený rozpor předmětné stavby s územním plánem), a především se naprosto míjí s předmětem stavebního řízení. S obdobnou argumentací žalobců (že umístění stavby není v souladu s územním plánem) se již vyčerpávajícím způsobem vypořádal žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí, a soudu proto nezbyvá než zopakovat jeho závěr, že daná námitka se týká územního (a nikoliv stavebního) řízení, a že stavebnímu úřadu v rámci řízení o povolení stavby nepřísluší posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, zejména s územním plánem, neboť tato otázka již byla posouzena v řízení o umístění stavby transformovny, v němž byl soulad záměru s územním plánem konstatován vydáním územního rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že nepřípustnost námitky nesouladu stavby s územním plánem uplatněné žalobci v průběhu stavebního řízení a následně i v žalobě směřující proti rozhodnutím vydaným ve

stavebním řízení jednoznačně vyplývá z ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého se (ve stavebním řízení) nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území.

42. K žalobnímu tvrzení, že nezbytným podkladem pro stavební povolení měl být písemný souhlas nebo písemná dohoda žalobců se stavebním záměrem, jehož součástí je ochranné pásmo (transformovny), jelikož pozemky žalobců jsou předmětnou stavbou transformovny dotčeny/zastavěny, se soud již částečně vyjádřil shora (bod 29), když uvedl, že pozemky parc. č. x a parc. č. x v k. ú. x ve vlastnictví žalobců byly dotčeny (nikoliv zastavěny) ochranným pásmem transformovny. To, že dané pozemky nebyly stavbou transformovny zastavěny, je zřejmé z výrokové části stavebního povolení, podle níž se povolovaná stavba nachází na jiných pozemcích. Soud k tomu dále uvádí, že ochranné pásmo transformovny není stavbou, jak se žalobci mylně domnívají. Zákonná definice stavby je obsažena v § 2 odst. 3 stavebního zákona. Stavbou se podle této definice rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy, kterým je i transformovna, však žádným stavebním dílem, jež vzniká stavební nebo montážní technologií, není. Ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy je podle § 46 odst. 1 energetického zákona ve znění účinném do 31.12.2015 *prostor* v bezprostřední blízkosti tohoto zařízení určený k zajištění jeho spolehlivého provozu a k ochraně života, zdraví a majetku osob. Toto ochranné pásmo podle druhé věty téhož zákonného ustanovení vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby nebo územního souhlasu s umístěním stavby, pokud není podle stavebního zákona vyžadován ani jeden z těchto dokladů, potom dnem uvedení zařízení elektrizační soustavy do provozu. Ochranné pásmo předmětné stavby tedy vzniklo nikoliv stavební nebo montážní technologií, jak vyžaduje definice stavby, ale vzniklo ze zákona, a to již dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby transformovny. O vzniku ochranného pásma transformovny tedy v průběhu stavebního řízení vůbec nebylo rozhodováno, neboť v té době již toto ochranné pásmo existovalo. Z výše uvedeného je nutno dovodit, že vydání stavebního povolení nebylo podmíněno písemným souhlasem žalobců se stavebním záměrem či jejich dohodou se stavebníkem ohledně tohoto záměru z důvodu existence ochranného pásma transformovny, neboť toto ochranné pásmo předně vůbec není stavbou, kterou by mohly být pozemky ve vlastnictví žalobců zastavěny, a navíc jeho zřízení není předmětem stavebního řízení, protože vzniklo již dříve ze zákona.

43. K obecné argumentaci žalobců, že správní orgány obou stupňů nesprávně věcně a právně posoudily i četné námitky žalobců, a že i přes výše uvedené není vyloučeno, aby soud dle své úvahy dovodil i další důvody pro neplatnost napadených rozhodnutí, soud nemohl přihlížet, neboť se nejedná o způsobilé žalobní námitky, na základě kterých by mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř.

nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.

44. Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. Jak v tomto směru výstižně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.2.2006 č.j. 1 Azs 244/2004 – 49, *„soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležití žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi ‘obecný přezkum’: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.“*
45. Žalobci v žalobě nespecifikovali, které jejich „četné“ námitky byly ze strany správního orgánu nesprávně posouzeny a z čeho tak dovozují. Naprostá obecnost a bezobsažnost tohoto jejich žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat. Z citovaných judikatorních závěrů zároveň vyplývá, že soud není oprávněn za žalobce dovozovat další, v žalobě neuvedené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

46. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 7. března 2019

**Mgr. Martin Kříž, v. r.**

předseda senátu